

לקחים אותי. הוא היה שם ליד הקופה של הקולנוע. התחלתי לטייל ברחוב והוא עקב אחרי כל הזמן. אחרי איזה חמש דקות הוא עצר אותי והתחיל לדבר אלי. הוא אמר לי שהוא רואה איך שאני מסתובבת בבאר־שבע כבר כמה ימים והוא נורא רוצה להכיר אותי.

בהתחלה לא רציתי לדבר איתו, אבל הוא היה גיטלמן, הזמין אותי לבית־קפה. או הלכתי איתו. הוא אמר ש־קוראים לו אברהם ושהוא רוצה לעזור לי. יש לי בית יפה ואת יכולה להיות אצלי כמה זמן שאת רוצה, לא יהיה חסר לך כלום, הוא אמר לי. היה ברור לי שלא אוכל לי היות אצל החברה הרבה זמן. אז הלכתי איתו.

הבית שלו היה אצל זוג נשוי עם שישה ילדים. היה לו חדר אצלם. בחור היה שתי מיטות, שולחן, ארון וכיסא. אז עוד הייתי בחולה, אבל לא פחדתי ממנו הוא נראה לי כזה בחור טוב.

בערב הוא הזמין אותי למסעדה. אכלנו ארוחת־ערב מצויינת ואחר־כך חזרנו לחדר. כשהגענו לחדר הוא התחיל למוזג אותי מיד. אני לא רציתי שום דבר. הייתי כזו קטנה ובתולה שלא מבינה כלום מהחיים. לבסוף הוא אמר לי בפירושי: "אני רוצה לשכב איתך" התחלתי לי בכוח ואמרתי לו שאני עוד בתולה. כששמע את זה או הוא התחיל לצחוק, אבל בכל זאת עזב אותי והלך לישון.

ככה נמשכו העניינים כמה ימים. יום אחד הוא הציע לי לבוא לישון מחוץ לבית. באחד הבניינים שעומדים בכנייה. הוא חשב שאני לא רוצה לשכב איתו בגלל שאני מת ביישתי מהאנשים שאצלם אנחנו גרים. אבל גם שם לא הסכמתי לשכב איתו. חזרנו לחדר והמשכנו לגור כך עוד כמה ימים. עד שיום אחד לפנות ערב הוא לקח אותי ה־רצה לבית הלא גמור, התחיל לנשק אותי ולקרוע ממני את הבגדים בכוח. לבסוף לא היה לי כוח להתנגד אז הוא אנס אותי.

מאותו יום התחלתי לחיות איתו ולאט לאט התקשרתי אליו. עד שיום אחד באתי הביתה ומצאתי בחור פתק. ב־פתק היה כתוב: "אני נוסע לאילת ויותר לא תיראי אותי. והיה חתום למטה "אברהם". קיבלתי שוק. אני כבר אהבתי אתום או, וזה היה כמו מכה גדולה בשבילי. מהר ירדתי לעיר כי עברנו לגור במעברה ליד באר־שבע. כש־הגעתי העיריה, פגשתי את הזוג שאצלם גרתי. הבעל פנה אלי ושאל אותי: "באת לרת ל תשובה?"

לא הכנתי על מה הוא מדבר ושאלתי "איזה תשובה?" הבעל הסתכל עלי ואמר, "אל תעשי את עצמך שאת לא יודעת. תשובה שאת מסכימה להיות זונה ולעבוד בשביל אברהם".

זה היה השוק השני שלי אותו יום. אברהם כבר סיפר לזוג הזה, שהיו יודעים שלו, שהוא רוצה להיריד אותי ל־זנות ואמר שהוא מתכוון לתשובה שלי. סיפרתי להם שהוא רק השאיר לי את הפתק הזה והראתי להם, ועל זנות ב־כלל לא דיבר איתי. הבעל והאשה דיברו ביניהם כמה רגעים לבסוף פנה אלי הגבר ואמר לי: "יש לי שישה ילדים. אין לי הרבה כסף, אבל תאכלי לחם ומים ותהיי הבת הי־שביעית שלי. ואל תהיי זונה".

הם לקחו אותי איתם הביתה והמשכתי לגור אצלם ב־משך הודשיים. אחרי חודשיים, יום אחד, אחרי ארוחת־הצהרים הופיע אברהם. הוא פנה אלי ואמר לי: "אם את אוהבת אותי עוזבי כאן הכל ובואי ותעשי מה שאבקש ממך". אני אהבתי אותו נורא והלכתי איתו. מיד באותו ערב הוא לקח אותי לאיזה צריף והתחיל להביא לי קליינטים. כל גבר שכבב אתי שילם לו עשר לירות מי־ואש. אחרי ארבעה קליינטים קיבלתי שטף דם.

הוא נבהל ולקח אותי הביתה. המשכנו לגור אצל הזוג הזה בחור. למחרת הוא הוציא אותי בערב שוב לעבודה. הפעם כבר לא קיבלתי שטף דם והיו אצלי אולי איזה 15 גברים. כך זה הלך יומיומי. גרנו אצל האנשים האלה ו־בלילה הייתי עובדת בצריף.

יום אחד באו אברהם ובעלה־הבית ולקחו אותי לאיזה מקום רחוק, קרוב לוואי. בדרך קנו בירה וקוניאק. הכניסו אותי לאיזה צריף עזוב ונתנו לי כוס מלאה קוניאק עם טיפת בירה. הם בעצמם שתו רק בירה. אני השתכרתי ואחרי כמה זמן אברהם ברח והשאיר אותי עם בעלה־הבית. הוא רצה לשכב איתי אבל אני התנגדתי. לא היה לי נעים עם בעלה־הבית וגבר שאני גרה עם המשפחה שלו. הוא התחיל להרביץ לי וברחתי לוואי. בואי הוא שוב תפס אותי ורצה להפשיט אותי בכוח. קיבלתי ממנו מכות רצה אבל הוא לא הצליח לשכב איתי. בסוף הוא התייאש ועזב אותי.

חזרתי הביתה וסיפרתי הכל לאשתו. היא התחילה לריב איתו נורא ואני ברחתי לחדר שלי אחרי שעה בא אברהם ולקח אותי משם. הוא הביא אותי לצריף ושם גרתי וגם קיבלתי קליינטים.

בית-בושת במעברה

ציפוי: וכל הזמן הזה המשטרה לא התערבה?
רותי: מהיום שהתחלתי לעבוד בזנות הדבר נודע למשטרה אברהם לקח אותי לבית־קפה עם כל הוונות של באר־שבע והציג אותי בחור זונה חדשה. הבחורות הלשינו מיד במשטרה עלי ועל זה שאני עובדת עם אברהם בצריף. אבל אז המשטרה לא היתה חזקה כמו עכשיו וחודש ימים בכלל לא הופיע שוטר במקום. אחרי חודש הופיעה ניינת במקום ועצרו אותי. לקחו אותי להגנת המשטרה והשיבו אותי ליד היומאי. ישבתי שם כמה שעות. בסוף הביאו אותי אישה זקנה ושלתו אותנו לישון בחדר בתחנת המשטרה. למחרת בבוקר שיתרו אותי.

אחרי ששחררו אותי חזרתי לעבוד בצריף. אבל המשטרה כבר שמה עין על המקום והתחילו לעצור אותי כל פעם. גם הקליינטים פחדו לבוא ולא הרווחנו הרבה כסף. אז אברהם חשב ולבסוף מצא פיתרון. היתה אישה טוניסאית במעברה. היה לה צריף ליקסוס: צריף שבדי בעל שלושה חדרים וגינה מסביב. היא עבדה בחור זונה וגם תמיד היו אצלה כמה בחורות ועבדו. באותו זמן לא עבדה אצלה אף אחת. אז אברהם בא אליה ועשה עסק. החליטו שאני אגור אצלה ואוכל אצלה בבית, אקבל קליינטים וברוח נתחלק חצי בחצי. כמוכן שאת כל הכסף שאני קיבלתי קיבל ממני אברהם.

הבית שלה היה יפה מאד. היתה לה בת בת 13 ובעל כזה לא יוצלח, שישב כל היום ליד הצריף ויגניב בניטרה. הקליינטים היו באים מהבוכר ועד הצ'רבי. היו באים המונים מכל הסביבה. אבל אלה היו אנשים נורמלים בלי שום דרישות מיוחדות רק רצו לשכב וללכת.

לבית־בושת הזה היה שם טוב מאד בבאר־שבע. בעלת הבית היתה עקרת בית מצויינת. היה שם כל כך נקי שאפשר היה לאכול מהרציפה. היא גם אמרה שאחרי כל קליינט אני אתרחץ.

היה ניראה שם כמו אצל הרופא. בחור הכניסה ישבו הקליינטים וחיכו לתור שלהם. תמיד ישבו שם איזה עשרה איש. בשני החדרים הנוספים היינו עובדות אני ובעלת הבית.

יום יום היא היתה יורדת לשוק עם שני סלים ועשר לירות. היא היתה חוזרת עם מצרכים שהיה 100 ל"י. היא אמרה להם שהם יכולים לבוא אליה ולשלם פחות או לא לשלם בכלל. הכל לפי ערך הסחורה שלקחה אצלם. בבית היא היתה מבשלת סיר ענקי של שקשוקה או קוסקוטו עם בשר, שמה על השולחן עם פירות וזיתים וכולנו היינו אוכלים.

האוכל שימש אצלה גם בשביל לרמות את המשטרה. על הדלת של הבית היה תלוי טעמון עם חוט שחור. הבת שלה היתה יושבת כל הליו על יד הדלת ובשרצה. ניינת מתקרבת היתה מושכת בחוט והטעמון היה מצלצל. אז היינו אני ובעלת־הבית יוצאות מן החדר. כל הגברים התיישבו ליד שולחן ענקי שהיה בחול. בעלת הבית היתה

שמה סיר שקשוקה על השולחן וכשהמשטרה הגיעה כבר כולם אכלו ובעלת־הבית היתה אומרת: "מה יש? כבר אסור לי לעשות מסיבה בבית?" וכדי שזה יהיה יותר אמיתי היה נכנס בעלה ומגן על הגיטרה.

במוסד דתי בכני-ברק

ציפוי: באותה תקופה, לא ניסית לקבל חלק מהכסף שהרוחתה, לחסוך משהו?

רותי: פחדתי להסתיר כסף. אבל בעלת הבית תמיד אמרה לי שאני כן אסתיר. אז יום אחד עמדתי שם ואמרתי שכדאי לי אולי באמת להסתיר. או שמתי כסף בצד. כשאברהם בא ושאל אותי אם יש לי כסף, אמרתי לו שיש לי והיה לי איזה 50 לירות. אז הובסית לקחה אותו לחדר ואמרה לי: "לא נכון, באמת יש לה יותר כסף." אז הוא אמר לי שהכסף שהסתרת יותר טוב שאני אוציא אותו. לא היתה לי ברירה, אז הוצאתי והוא לקח אותו. וקרע את השטרות — 30 ל"י.

הוא אמר לי לקום להתלבש ולבוא. הוא לקח אותי לוודאי והתחיל להרביץ לי, וזרק עלי אבנים. אמרתי לו שאני בהריון ולא ירביץ לי. "כמו שאת בהריון כך אני אעשה לך הפלה", הוא אמר לי וזרק לי אבנים על הגב והפלתי. אחר כך קיבלתי שטף דם. אמרתי לו שאני רוצה ללכת למכולת לקנות צמר־גפן. הוא אמר לי שאני גם אקנה לו סכיני־גילוח. כשהלכתי למכולת הלכתי ולא חזרתי.

ציפוי: ברחת ממנו?
רותי: לא היה לי לאן לחזור. לא היה לי בית. אולי כדאי שאני אספר על המשפחה שלי, אז תבני יותר טוב.

כמו שאמרתי, עליתי ארצה ב־1951. אבי, שהיה סנדלר, היתה לו הגנת בירושלים בתלפיות. היינו שלושה ילדים. הייתי בת ארבע, הוא היה בן־אדם טוב, ואם היה בחיים לא הייתי מגיעה למצב כזה. אבי סבל מכאבי־שניים. הוא הלך לרופא. הרבה רופאים, ואף רופא לא רצה לעקור לו את השן. הלך לאיזה רופא שאמר שהוא מבטיח לו שהכל יהיה בסדר. עקר לו את השן. עם עקירת השן הוא עקר גם את הראייה. הוא הפיל לו את המוח ועיורר אותו בעין אחת. לא גדל לו יותר זקן בצד אחד.

הרבה רופאים אמרו שאין לו סיכויים לחיות. כך הוא התהלך שנה. הוא היה גבר יפה מאוד, בן 24. רצה הרבה הרבה מאוד לחיות. היה ישן בקבר של דוד המלך. אז היו מאמינים בשטריות האלה, מפני שהוא רצה לחיות. אחרי שנה הוא קיבל שיתוק בכל הגוף. הוא לא יכל יותר לדבר, והיה מוריק זריקות לבד. אמא שלי, שהיתה בת 23, יצאה לפרנס את המשפחה. היא עבדה במשקיבית עד שאבי מת.

אני זוכרת איך באו לבית שלנו רב ורבניות, עשו לנו קרחת, הליכשו אותנו שחור ולקחו אותנו למוסד בכני-ברק. נשארו שם ארבע שנים. לא היה לי טוב כי הייתי יותר מדי קשורה לאמא שלי. לא רציתי להיות במוסד. רציתי תמיד להיות עם האמא שלי.

"אבי החורג ביקש שאשן איתו"

אחרי ארבע שנים קבעו שהמוסד לא מתאים לי. אז המנהלת יום אחד קראה לי ואמרה לי שהיא לוקחת אותי לטייל. היא לקחה אותי לבית־משוגעים להסתכלות. כשחזרנו היא אמרה שלא אספר לאף בחורה לאן לקחה אותי.

הייתי ישנה עם הגזנות, ואחותי בת ה־14 היתה ישנה עם הגזולות. היא לקחה אותי ושאלה אותי: "לאיפה לקחו אותך?" אמרתי לה שלקחו אותי לבית־משוגעים. אחרי איזה 3-4 שבועות בא איזה גיפ בזמן ארוחת־הבוקר, ואמרו לי שאני צריכה לנסוע. הייתי אז בת שמונה.

לאחותי לא רצו להגיד שום דבר. אחותי, כשראתה שלוקחים אותי, הורידה את הראש והתחילה לבכות. לא היתה להם ברירה, אז לקחו גם אותה יחד איתי.

לקחו אותי לבית־משוגעים בנס־ציונה והשאירו אותי שם, ואחותי חזרה למוסד. נשארו שם שישה חודשים. קיבלתי כל הזמן זריקות. היו קושרים אותי למיטה, ואחרי שישה חודשים אמרו שאני כבר לא צריכה להיות שם. העבירו אותי למוסד דתי בפרדס הגדוד בנתניה.

כל חג הייתי נוסעת לראות את אמא שלי, ואמא שלי כבר הייתה נשואה. בעלה לא היה הכי טוב. הוא היה פועל־בנין.

פעם באתי לחופשה ואמא שלי הלכה ללדת. בלילה אבי החורג ביקש שאני ואחותי נישן איתו במיטה אחת. לא ידענו שהוא ישתק איתנו כך.

כבר רצינו להירדם, אז אני הרגשתי שהוא משחק איתי. הערתי את אחותי. גם איתה הוא שיחק, אבל לא כמו איתי. הייתי אז בת שש וחצי. התחלנו לבכות. קמנו וברחנו מהבית. הלכנו וישבנו כל הלילה ליד בית־החולים איפה שאמא הלכה ללדת.

בבוקר כשראינו את אמא שלי לא סיפרנו לה שום דבר. פעם, אחרי שהוא הרביץ לאמא שלי, היא הבטיחה